

τραχύνῃ κάπως ἢ μήκων, τότε ἀνθίζει) Χιμάρ. Γερόντιασαν τὴν αὐτὰ τὰ μαρούλια καὶ δὲ ἀρώονται Ἡπ. Εἶχα φυτόν τι δυὸ τρεῖς σουτσές, ἀλλὰ γεροντιάκανε ὑπὸ τὴν ἀποτίγιά (= ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ποτίσματος) Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Γερόντιασ' ὁ βασιλικὸς Νάουσ. Ἐγερότζασε τὸ δεδρὶ καὶ θέλει κόψιμο γιὰ ν' ἀνεκαινουργέψῃ Σητ. 3) Ἐπὶ τραυμάτων ἢ πόνων, παλαιούμαι, ἡρεμῶ ἐκ τῆς παρελεύσεως πολλοῦ χρόνου Μακεδ. (Καταφύγ.): Γερόντιασ' ἢ πληγῇ. Γερόντιασ' ὁ πόνος Μετοχ. γεροντιασμένος· ὁ καχεκτικός, ἀσθενικὸς Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.): Γεροντιασμένα παιδιὰ.

γεροντιαίνω ἀμάρτ. γιρουντιαίνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντιά κατὰ τὰ λοιπὰ ρ. εἰς -αίνω.

1) Γεροντιάζω 2α, ἔνθ' καὶ συνών., βλ.: Ὅσον μὲ πάει καὶ γιρουντιαίν' αὐτεῖν ἢ γ'ναῖκα. Συνών. 2) Γεροντιάζω 2δ, ὁ βλ.: Τοῦ κλαρὶ αὐτὸ γιρουντιαίν'.

γεροντιακὸς ἐπίθ. Πόντ. γεροντάκος Πόντ. (Χαλδ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιακός.

Γεροντιακὸς Α1, ὁ βλ. ἔνθ' ἀν.: Γεροντιακὰ λόγια Πόντ. Γεροντιακὸν φαγὶν αὐτόθ.

Γεροντιανὸς ἐπίθ. Καρ. (Γέροντ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιανός.

Ὁ κάτοικος τοῦ Γέροντα, κωμοπόλεως τῆς Καρίας: Ἄλλοι Γεροντιανοὶ ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἔς τὴ Ζαγκαδιά, καμμιὰ σαρανταριά οἰκογένειες.

γεροντιάρης ἐπίθ. Εὐβ. (Κουρ.) γεροντζιάρης Λεξ. Βλαστ., 58 Δημητρ. γεροτζιάρης Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) γεροτζάρης Κρήτ. (Σητ.) Οὐδ. γεροντάρ'κον Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Ὁ τύπ. γεροτζάρης ἐκ τοῦ γεροτζιάρης διὰ τὸ προηγούμενον ζ. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 409.

1) Ὁ γηραλέος, ὁ πολυετής Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. Σητ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) — Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἀν. Δημητρ.: Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ πῆνεται Σητ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ τράγος καὶ δὲ βορεῖ βλιά νὰ καβαλλικεύῃ τ'ς αἰγες αὐτόθ. Γεροτζάρης εἶν' ὁ κλῶνος καὶ θέλει κόψιμο αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸ γεροντάρ'κον τὸ βούδ' ἐβγάλλ' αὐλάκ' (οἱ γέροντες εἶναι ἐμπειρότεροι τῶν νέων) Ἀμισ. Χαλδ. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἐμφάνισιν γέροντος, ὁ καχεκτικὸς Εὐβ. (Κουρ.): Ἐέρου τηνε' ἔνα γεροντιάρικο εἶναι. Συνών. γεροντομπασμένος 1.

γερόντιασμα τό, Λεξ. Αἰν. γερόγκιασμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεροντιάζω.

1) Τὸ γῆρας Λεξ. Αἰν. 2) Ἡ νόσος πιπερίτις ἢ πιπερίας τοῦ σπόρου τοῦ μεταξοσκώληκος Κύπρ.

γεροντίδι τό, ἀμάρτ. γεροδίδι Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίδι.

Γεροντάκι, ὁ βλ.: Κάτι γεροδίδια ἐβδομήδα χρόνῳ!

γεροντίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω. Γηράσκω, γερνῶ.

γεροντικὰ ἐπίρρ. Κρήτ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γεροντικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Γεροντικῶς, κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντας ἔνθ' ἀν.: Ἄς τὰ συζητήσωμε ὁμορφα καὶ γεροντικά Λεξ. Δημητρ. Συνών. γεροντίστικα.

γεροντίκι τό, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίκι.

Ἡ εἰς τὴν διοικητικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δημογέροντος ἀνήκουσα περιοχή. Συνών. γεροντιλίκι.

γεροντικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γεροδικὸς Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρεόπ.) γεροντικός Σκυρ. γιρουντικός βόρ. ιδιώμ. γιρουνάκος Λέσβ. (Ἀγιάσ.) γερόντικος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) γεροδικὸς Κεφαλλ. γεροτικός Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ. κ.ά.) γιρότ'κους Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θηλ. γεροδική Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Οὐδ. γεροδικὸ Πελον. (Ξηροκ.) γιρουντικὸ Ἡπ. (Κουκούλ.) γεροτικός (Λῆμν.) γερόντικον Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γεροντικός. Ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου εἰς τὸν τύπ. γερόντικος κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ λοιπὰ προπαροξύτονα -ικός. Πβ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 125 κέξ.

Α) Ἐπιθετ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γέροντα λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τὸν ἔχει πιάσει ἡ γεροντικὴ μανία νὰ μαζεύῃ ἀχρηστα πράγματα. Κάνει γεροντικά πείσματα κοιν. Γεροντικά στασίδια (πρὸς χρῆσιν τῶν «γερόντων» μοναχῶν) Ἀθ. Γερότ'κα λόγια Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.) Γερότ'κος ἔρωτας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Γιρουντ'κά πράματα, οὐδ' παλαβουμάρις! βόρ. ιδιώμ. Ὁργο γεροδικὸ (νῆμα ἐξ ἐρίου γηραλέων προβάτων) Κρήτ. Νὰ μὴν ἀφήσουμε τὸ παιδί νὰ κοιμηθῇ πλάι σὲ γερόδικο χνότο Κεφαλλ. Τὰ γερόδικο πόδια πού μᾶς πονοῦνε θεραπεύονται; αὐτόθ. Ἀτυράντιστος ἀπὸ τὰ παιδιάτικα ὡς τὰ γεροντικά του χρόνια Λεξ. Δημητρ. Ἐτοιμος! Τραῦ με! ἀντιλάλησε ἡ γεροντικὴ φωνή Σ. Δάφνης, Ν.Ἐστ. 16 (1934), 874. 2) Ὁ γηραλέος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Γερόντικον βούδιον.

Β) Οὐσ. 1) Ἀρσεν. Εἶδος τοπικοῦ χοροῦ, τὸν ὁποῖον χορεύουν συνήθως οἱ γέροντες Μακεδ. (Φλόρ.) Συνών. γεροντίστικος 1β. 2) Θηλ. Τὸ συμβούλιον τῶν «γερόντων» ἀρχηγῶν μιᾶς γενεᾶς, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει διὰ σοβαρὰ ζητήματα ἐνδιαφέροντα ὁλόκληρον τὴν γενεάν, κυρίως δὲ διὰ ζητήματα τιμῆς Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Μάν.) Μήδ' ὁ παπποῦς ζου γέροδας, μήδ' ἡ κυρά ζου! Τί θεὸς ἐσὺ νὰ κάμης γεροδική; (ἐκ παραμυθ.) Μάν. || Ἄσμ.

Μιά Τετραδοπαρασκευὴ | πού κάνασι γεροδική
ὁ Γιάννης μὲ τὸ Μανροδῆ | ἔς τοῦ Μιχαλέα τὴν αὐλή
αὐτόθ. (Κίτ. Μάν.)

Τὸ κάμασι γεροδική, | τὸν Παῦλο νὰ σκοτώσουσι
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Ἦσουν ἡ βάρδια ἡ βοροστινή, γέροδας τῆς γεροδικῆς
(ἐκ μοιρολ.) Μάν. Πβ. γέρος 3. β) Οἰονδήποτε συμβούλιον διαιτητικοῦ χαρακτῆρος Πελοπ. (Μάν.) || Ἄσμ.

Τόνε καλέσασι νὰ πᾶ | νὰ κάμῃ τὴ γεροδική

ἔς τὴν Ἀγγλικὴν πρωτεύουσα

(ἐνν. τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον κατὰ τὸ 1913. Ἐκ μοιρολ.)

3) Οὐδ. Οἱ γέροντες Πελοπ. (Ἀρεόπ.) || Ἄσμ.

Βάνει καὶ τὸ γεροδικὸ φραγὴ ἔς τὸ περιβόλι

(φραγὴ=φράκτη· ἐκ μοιρολ.) β) Δωμάτιον οἰκίας εἰς τὸ ὁποῖον διαμένουν οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς Λῆμν. (Θάν.) γ) Κτήμα, τὸ ὁποῖον κρατοῦν οἱ γέροντες γονεῖς μετὰ τὴν διανομὴν τῆς ὑπολοίπου περιουσίας των εἰς τὰ τέκνα διὰ τὴν κατὰ τὸ γῆρας συντήρησιν των Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.):